

FÒRUM

Butlletí del Fòrum de les Organitzacions Catòliques d'Adults
Arquebisbat de Barcelona

Cartell de La Passió d'Olesa de Montserrat. Temporada 2009. Jaume Muxart.

Portada

Déu vos guard, amics i amigues!

M'adreço a vosaltres en nom de la nova Junta del Fòrum que, com sabeu, va ser renovada en quatre membres tal i com disposen els Estatuts.

Els nous (Justícia i Pau, Salesians Cooperadors, Sant'Egidio junt amb

Vida Creixent – aquest darrer ja formava part de la Junta anterior però varen ser reelegits -) agraeixen la confiança que els hi heu dipositat i els antics (ADSIS, CVX Berchmans, Focolars i Sant Josep) esperem mantenir-la.

La tasca que ens espera és prou

PORTADA

- Editorial

LA JUNTA INFORMA

- Assemblea del FIOCA.
- Presentació de la nova junta.

ENTITATS DEL FÒRUM

- Propostes per viure la Setmana Santa.

NOTÍCIES D'ESGLÉSIA

- 40è aniversari de la Fundació de la Comunitat de Jesús.
- L'Arquebisbat de Barcelona promourà la canonització de Rosa Deulofeu.
- Any de Sant Pau a l'Arxidiòcesi de Barcelona.

OPINIÓ

- Estalvi energètic a debat.
- Jornada entorn de la situació econòmica global. A la recerca d'uns "criteris ètics".

ESPAI CULTURAL

- La Passió d'Olesa de Montserrat.

ESPAI OBERT

- Pau, apòstol del nostre poble.

RECURSOS

- Un joc perillós.
- Llibres.

ENLLAÇOS

FÒRUM DE LES ORGANITZACIONS
CATÒLIQUES D'ADULTS
Rivadeneira, 6, 9è. 08002 Barcelona
tel. 301 12 77, fax 317 17 99
as-forumadults@arqbcn.cat

DELEGACIÓ
D'APOSTOLAT SEGLAR

engrescadora, doncs hi ha molta feina, però no l'hem de fer, ni podem, en solitari. La missió de la Junta del Fòrum és, en tot cas, aplegar les diferents entitats laïcals per tal d'aprofitar els esforços i les activitats de totes i cadascuna amb l'objectiu de ser Església viva i testimonial, que es fa present en la societat i el temps històric que ens ha tocat viure.

No podem menysvalorar la crisi econòmica que existeix, però tampoc podem oblidar que n'hi han hagut d'altres, a la història dels nostres països industrialitzats, i que no ha deixat d'haver-hi, mentre nosaltres gaudíem del benestar d'Occident, als pobles del Tercer Món i entre els nostres conciutadans del Quart Món. Si ho volguéssim ignorar peccaríem d'egoisme.

Els cristians i cristianes hem de saber aprofitar aquest moment, tan

difícil per alguns, per redescobrir valors que no hauríem d'haver oblidat mai: compassió, generositat, altruisme, austeritat... L'Evangeli és prou clar al respecte de com hem de tractar al proïsme i els nostres bisbes també fan crides amb aquest sentit. El laïcat associat pot tenir un paper molt important a l'hora d'oferir solucions, denunciar errors col·lectius o ajudar a apaivagar situacions d'extrema necessitat. Som "la cara més propera de l'Església".

Creiem que, al marge de la crisi econòmica, hi ha altres aspectes de la nostra presència i activitat eclesial que hem de treballar; unes semblen més urgents però no volem descuidar les importants per tant, en la primera reunió que varem tenir vam "donar un cop d'ull" a les coses que hi ha per fer: configuració de l'equip de la Delegació de Laïcat,

paper i responsabilitat de les nostres entitats a l'Església i a la societat, fer arribar als nostres bisbes el caliu i recolzament necessari perquè no se sentin sols en la seva tasca pastoral, sortir al pas de determinades opinions i/o publicacions que tenen a veure amb la imatge de l'Església als mitjans de comunicació, revisió definitiva dels Estatuts, manteniment actualitzat del Directori...

Com veieu, tenim molta feina, però lo més important és "com fer-ho" i només ho podrem aconseguir amb unitat: sumant entitats, aportant diversitats, complementant-nos uns als altres, creant sinèrgies. Les nostres diòcesis confien en nosaltres i les nostres aportacions.

Que el bon Déu ens beneeixi i el seu Esperit ens il·lumini! Santa Quaresma i bona Pasqua de Resurrecció! ■

M. Àngels Arrabal Digón
Presidenta FIOCA

La Junta informa

ASSEMBLEA DEL FIOCA

EL PASSAT 31 DE GENER VA TENIR LLOC LA X ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DEL FÒRUM INTERDIOCESÀ D'ORGANITZACIONS CATÒLIQUES D'ADULTS. ENS VA ACOMPANYAR LA DELEGADA D'APOSTOLAT SEGLAR, SRA. ANNA M. ALMUNI, RECENTMENT NOMENADA PEL BISBE DE BARCELONA, CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH.

Cada dos anys, a l'assemblea, toca decidir sobre la composició de la junta tot renovant la meitat dels membres que la componen. En aquest últim període, la junta ha estat constituïda per representants de les següents entitats:

- Associació de Sant Josep de la Muntanya (*Vocal*)
- Comunitat Adsis (*Vocal*)
- CVX Berchmans (*Vicepresidència*)
- Grups d'oració i amiatat (*Tresoreria*)
- Institució Teresiana (*Presidència*)
- Moviment cristià de mestres i professors (*Secretaria*)

- Obra de Maria-Focolars (*Vocal*)
- Vida Creixent (*Vicepresidència*)

(Amb guionet les entitats que finalitzen el període de permanència a la junta, tot i que Grups d'oració i amiatat i Vida Creixent poden ser reelegides)

Per tal de fer un procés que permetés a les entitats membres aportar el seu vot amb diàleg previ al sí de l'entitat i, també, per facilitar la presa de decisió a l'assemblea, és tradicional al FIOCA endegar el procés d'elecció dels membres de la junta un temps abans de la celebra-

ció de l'assemblea, aquesta vegada el procés es va iniciar en el mes de novembre. Fruit d'aquest procés va ser la constitució de la llista de entitats proposades per participar a l'elecció com a futurs membres possibles (o sigui, com a membres "votables" per a la nova junta) llista que, en aquesta ocasió, va quedar constituïda per 13 entitats.

Però, com que l'assemblea és quelcom més que unes votacions, anirem pas a pas.

Varem iniciar la trobada amb una estona de pregària que en va

ajudar a situar-nos cara al Regne de Déu i a algunes experiències de realitats viscudes en torn a aquest "encàrrec" de Jesús als seus col·laboradors. "Encàrrec" que dóna sentit a les nostres entitats i a cadascú de nosaltres. El comentari de J. A. Pagola a la lectura de Mc 1, 14-20 ens va introduir en la reflexió: "Segons l'evangeli de Marc, Jesús no actua sol. Des del començament crida a alguns perquè l'acompanyen en la seva missió i col·laborin amb ell a estendre el Regne de Déu".

Com és habitual en les nostres assemblees, varem oferir-nos una estona de diàleg-formació sobre un tema d'interès per a tots. En aquesta ocasió Josep Giménez, SJ, ens va presentar una extraordinària reflexió sobre la "Missió de l'Església

universal segons el Concili Vaticà II", tema sobre el que varem compartir tant a la sala com en la posterior reunió per grups.

Altres moments interessants de l'assemblea? doncs el dinar, al que ens va acompanyar el nostre bisbe, Cardenal Lluís Martínez Sistach, i que va estar seguit d'una bona estona de sobretaula; les trobades informals pels passadissos, ocasions extraordinàries per conèixer i intercanviar amb les diferents entitats del FIOCA i, finalment, la cloenda amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Bisbe i per Mn. Jaume Aymar.

Abans de l'Eucaristia varem tenir lloc l'elecció les votacions per al relleu de la junta. El procés va estar àgil i aquesta va quedar constituïda per les següents entitats:

- Ass. Salesians Cooperadors
- Ass. Sant Josep de la Muntanya
- CVX Berchmans
- Comunitat ADSIS
- Comunitat de Sant Egidí
- Justícia i Pau
- Obra de Maria- Focolars
- Vida Creixent

Als nous membres els diem des d'aquestes línies: Enhorabona per la confiança que l'assemblea us dóna. Comptem amb vosaltres per a la nova "caminada" del FIOCA.

Amb aquesta assemblea s'inicia un nou període al Fòrum que, sens dubte, estarà guiat per la voluntat de totes les entitats de treballar perquè el Regne de Déu, Regne de pau, de justícia i d'amor, es continuï obrint camí en el nostre món. ■

Carmina Gómez

PRESENTACIÓ DE LA NOVA JUNTA

VOLEM COMENÇAR-VOS A PRESENTAR UN A UN EL MEMBRES DE LA NOVA JUNTA FÒRUM INTERDIOCES-SÀ D'ORGANITZACIONS CATÒLIQUES D'ADULTS.

Seguint una tradició no escrita però respectada, la Presidència i 1a Vicepresidència recauen sobre membres de l'antiga Junta per tal de garantir una continuació de l'acció de treball. Conseqüentment, la composició és:

- **Presidència:** Àngels Arrabal (*Sant Josep de la Muntanya*)
- **Vicepresidència 1a.:** Pere A. Cortiella (*CVX Berchmans*)
- **Vicepresidència 2a.:** Jesús Castro (*Justícia i Pau*)
- **Secretaria:** Mònica Domingo (*Cooperadors Salesians*)

- **Tresoreria:** Victòria Fuentes (*ADSI*)
- **Vocalia:** Mercè Salleras (*Focolars*)
- **Vocalia:** Jaume Castro (*Sant Egidí*)
- **Vocalia:** Sergi Òliva (*Vida Creixent*)
Juntament amb la Anna Almuni (*delegada d'Apostolat Seglar*).

Alguns dels seus membres:

Àngels Arrabal Vaig néixer a Barcelona (1950), a una família amb arrelats valors humans però sense pràctica religiosa. Estudiar a les Escolàpies (1954-1967) em va suposar descobrir la Fe i "enganxar-me" al Crist. Això m'ha comportat, des d'aleshores, un compromís personal i eclesial que s'ha anat manifestant i adaptant a les diferents èpoques personals i/o entorns.

Vaig estudiar Infermeria (1967-1971) i vaig treballar a diferents Institucions tot i que, potser la més rellevant ha estat l'Hospital Clínic (1967-2001) doncs és on he passat més anys i desenvolupat tasques de més responsabilitat.

Actualment, sóc professora a la Escola d'Infermeria de la UB i adjunta a la Direcció d'un Centre Residencial d'infants i adolescents,

feines aparentment dispars però que tenen molt en comú: Ajudo als que han de formar-educar. Faig feina, des d'una segona línia, per facilitar la dels de la primera.

Tanmateix, estic vinculada a organitzacions i activitats sense ànim de lucre: des de la meva pròpia Associació de Sant Josep de la Muntanya, l'Àmbit Maria Corral, l'Observatori de Mediació de la UB, l'Associació Selva-Camerún, col·laboracions a Ràdio Estel, acompanyament a gent gran i/o malalta, ...

Una part important a la meua vida, quantitativa i qualitativament, és la implicació amb les monges contemplatives: des de l'any 1973, tinc una particular dedicació a les seves necessitats "domèstiques" i haig de dir que, fer-ho, em comporta una gran satisfacció personal i enriquiment espiritual.

Després de la presentació personal, permeteu-me parlar de l'encàrrec de presidir la nova Junta de Fòrum. Com qualsevol altre responsabilitat, no és més que una "càrrega amorosa" al servei de la Comunitat que confio saber i poder desenvolupar. Pel "saber", ja compto amb l'ajuda i coneixements dels meus companys i companyes de Junta i de la Delegada episcopal; pel "poder" espero els vostres suggeriments i, sobretot, les vostres oracions.

Anna Almuni Nascuda a Barcelona a 1948 on hi he viscut quasi tota la vida. Sóc membre de la Institució Teresiana, una associació internacional de laics i laiques compromesos en la promoció humana mitjançant l'educació i la cultura.

Des de sempre vaig tenir molt clara la meua vocació educadora que he pogut desenvolupar en diferents estudis i tasques.

Les matemàtiques van ser els meus primers estudis universitaris, compaginats amb la carrera de música, decisions que vaig tenir molt clares sempre. Posteriorment ja en l'etapa professional vaig fer la llicenciatura en teologia, m'atreia molt la possibilitat d'uns estudis humanístics i teològics, cercant l'equilibri

amb la meua formació científica. És un repte de tot cristià tenir una formació religiosa adequada a la seva maduració cultural i social.

He dedicat molts anys a la docència, en l'etapa de secundària i batxillerat en centres públics. Amb un llarg parèntesis de 13 anys a l'educació no formal en la direcció del Centre Passatge i cinc a la coordinació de la vida i els projectes de la Institució Teresiana a Catalunya, Aragó i Balears.

Actualment novament professora de matemàtiques a un centre públic d'educació secundària a Barcelona, comparteixo la tasca docent amb la col·laboració en un projecte, "Convivim", orientat a donar suport a les persones immigrants.

Aquest mes passat el Sr Cardenal m'ha confiat la Delegació d'Apostolat Seglar que acullo amb il·lusió de treballar amb tants i tantes persones laiques que fan la nostra Església i també, coneixent els meus propis límits, amb la certesa de que ho podré fer amb diàleg i treball conjunt amb les entitats que componen la delegació. Estic a la vostra disposició i espero tenir el goig de compartir treball i reptes, i també il·lusions i altres situacions que en el s.XXI ens toca viure.

Sergi Òliba Bernadó, vaig néixer a Barcelona l'any 1943, en una família cristiana, vam patir la postguerra per culpa de la dictadura, en l'economia, en la nostra cultura i el nostre idioma. Vaig estudiar el batxillerat i hem vaig posar a treballar als 16 anys, compaginant la feina i els estudis de peritatge mercantil. Després del servei militar a aviació i a Palma de Mallorca, vaig fer estudis d'informàtica i vaig treballar com a tal al Banc de Santander a Madrid durant cinc anys, entre els 70 i 75. Vaig retornar a Barcelona

i el any 1980 delegat per el banc hem faig càrrec del departament d'informàtica de la Banca Jover fins l'any 1999, que em jubilan. Hem vaig casar l'any 1969 i hem tingut tres fills, l'Ester el 1971, el Carles el 1973 i la Miriam el 1988. He format part de grups parroquials i dels consells pastoral i arxiprestal de Sant Isidor.

Vaig entrar a Vida Creixent el 1999 com a tresorer, després com a vice-president i des de el 2005 com a president, reelegit el 2008. De moment això es tot.

PROPOSTES PER VIURE LA SETMANA SANTA

Cristianisme i Justícia: Recés a la Ciutat

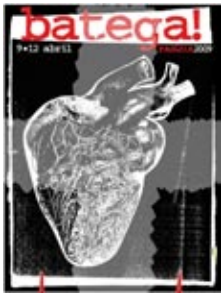
“Un record sempre present” Temps de pregària, reflexió per viure la Setmana Santa.

A càrrec de: Javier Vitoria Comenzana, membre de Cristianisme i Justícia.

Dies: 9, 10 i 11 d'abril

Lloc: Església del Sagrat Cor - jesuïtes (Casp 27)

Més informació: <http://www.fespinal.com/indexCAT.htm>

Les celebracions salesianes de la Pasqua d'enguany conviden a bategar en clau cristiana

Amb el lema “Batega!” la Família Salesiana de Catalunya ha organitzat la seva oferta de Pasqua, que convida infants, joves i adults de diverses comunitats cristianes del país a bategar en clau cristiana i viure la Setmana Santa fora dels ambients habituals. S'ofereixen tres formes de viure-la:

Pasqua Jove, que del 9 al 12 d'abril aplegarà joves de més de 17 anys en la casa salesiana de Castellnou de Bages (Bages).

A les mateixes dates, però a la Finca Tamarit (Tarragonès), se celebrarà la **Pasqua Familiar**, en la qual els infants i joves podran compartir amb els seus pares i avis un seguit de dinàmiques per celebrar el triduum pasqual.

La tercera oferta, per als joves que no puguin desplaçar-se és la **Pasqua Urbana**, que permet viure la Setmana Santa es a la pròpia parròquia o comunitat cristiana, tot i que amb un recés de caire conjunt Dissabte Sant.

Aquestes experiències, viscudes des de fa diversos anys, han estat preparades pels participants des del mes d'octubre. Els diversos grups d'origen s'encarreguen dels temes i celebracions. Dijous estarà centrat en el compartir la Vida, el Servei i l'Eucaristia. Divendres en centrarà en l'acompanyament de Jesús enmig del Dolor i la Mort de la Persona i la Humanitat. Dissabte servirà per dibuixar Projectes d'Esperança. La Vetlla Pasqual serà la Festa del Crist que “batega” i envia a cadascú a “bategar” des de l'opció de Déu.

Més informació: <http://pasquafamiliasalesiana.blogspot.com>

Notícies d'església

40è ANIVERSARI DE LA FUNDACIÓ DE LA COMUNITAT DE JESÚS.

EL PASSAT 29 DE SETEMBRE DE 2008 ES COMPLÍ EL 40È ANIVERSARI DE LA FUNDACIÓ DE LA COMUNITAT DE JESÚS, ASSOCIACIÓ LAÏCAL FUNDADA PER PERE VILAPLANA I INSPIRADA EN L'ESPIRITUALITAT DEL BEAT CHARLES DE FOUCAULD, ELS ESCRITS DEL PARE ALBERT PEYRIGUERE, L'AMISTAT I LA COMUNIÓ PROFUNDES AMB SOR M^aMONTSERAT CAPSIR, MONJA JERÒNIMA DEL MONESTIR DE SANT MATIES DE BARCELONA I DEL PARE ESTANISLAU Mª LLOPART, MONJO I ERMITÀ DE MONTSERRAT.

El que a la nostra Comunitat considerem l'acte fundacional va ser el compromís dels primers germans durant l'eucaristia celebrada pel pare Estanislau, a l'ermita de la Santa Creu a Montserrat, el 29 de setembre de 1968; l'Ermità rebé el compromís d'en Pere i després aquest rebé el dels primers germans i germanes. Compromís en la Pobresa, Amor i Unitat, paraules les inicials de les quals formen la paraula PAU, que es actitud i missatge que volem fer present en el nostre entorn més proper: família, treball, les parròquies o associacions de les quals puguem formar part, cadascun dels membres segons el seu estat, talents i vocació; celibataris, matrimonis o cèlibes compartint vida de fraternitat.

Quaranta anys són molts pocs en la Història però molts en la nostra vida, per això, tot i no haver dissenyat un programa d'actes i celebracions si que varem voler recordar aquella data amb el que és més central en la vida dels cristians: l'Eucaristia. Així doncs el dia 25 d'octubre, durant un recés a Montserrat, en Pep Moreno, sacerdot amic de Reus, va celebrar la missa d'acció de gràcies a l'Ermita de la Santa Creu i rellegírem les paraules que tan el pare Estanislau com en Pere ens havien dirigit feia 40 anys. No puc negar que va ser un moment senzillament emotiu, tan pels que hi

érem el 1968 com pels qui van venir després. L'ermita és tancada, però els monjos hi tenen molt bona cura i l'indret, per damunt del monestir, molt aeri i encarat a les viles del Baix Llobregat, és ideal pel silenci i el recolliment. Lloc especialment estimat per nosaltres: A Santa Creu molts varem conèixer el pare Estanislau, amb ell aprenguérem i estimàrem fer silenci i ens donà també testimoni de la simplicitat arrelada en l'amor radical a Déu, els homes i la natura. Monjo, home de comunitat, animà a aquells joves de 1968 a ser també homes i dones que s'esforcessin a estimar Déu i els homes en comunitat.

Dies després es va celebrar l'aniversari a les llars de Reus i de Lleida, alguns dels indrets on la Comunitat de Jesús és present, també amb l'eucaristia. És important haver recordat i celebrat la data allà on fem la vida de cada dia, amb les famílies i els amics, enmig de barris que els anys i les conjuntures socioeconòmiques i polítiques mundials han anat transformant; voltats de diversitat cultural i religiosa, especialment a Reus. Vivint, treballant i pregant per la concòrdia entre els homes i els pobles.

Finalment i com a cloenda el passat 20 de desembre, atenent a la nostra invitació, el Cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, celebrà l'Eucaristia

i compartí una bona estona amb nosaltres a la llar mare de la Comunitat, al carrer Joan Blanques, 10, de Barcelona, antiga casa familiar d'en Pere Vilaplana; el van acompanyar en la concelebració el pare Antoni Andrés, claretià, fidel i generós amic des d'els nostres inicis, el pare Joan Carles Elvira, prior de Montserrat, mossèn Armand Puig, que fa un parell d'anys ens ajudà en una acurada reflexió sobre el carisma d'en Pere i de la Comunitat, i mossèn Alfred Sabaté, secretari del cardenal Martínez Sistach. Va ser una festa familiar i de refermament de la vinculació, estimació i fidelitat a l'església diocesana en la persona del seu màxim responsable, tal i com sempre havia fet en Pere, que en els bisbes cercava i estimava l'home, la persona, no només la dignitat del càrrec.

I res més. La seixantena de germans i germanes que actualment formem la Comunitat de Jesús, a Tarrés (Lleida), a Reus, a Lleida, a Tarragona, a Vila-seca, a Jaca, a València, a La Canyada (Alacant) i a Barcelona, donem gràcies per aquest aniversari i ens encomanem a la pregària de tots els germans i amics que ens han acompanyat i ens acompanyen, uns quants, començant pel nostre fundador, germà i amic, Pere, que ja han fet el pas cap a la Casa del Pare, ens són els millors valedors. ■

Josep Calvet

L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA PROMOURÀ LA CANONITZACIÓ DE ROSA DEULOFEU

El Cardenal Lluís Martínez Sistach ha comunicat que l'Arquebisbat de Barcelona ha decidit iniciar la causa de beatificació i canonització de la noia seglar Rosa Deulofeu, que morí a Barcelona el 5 de gener de 2004.

El Cardenal ha fet aquesta comunicació en les paraules amb les que ha obert la trobada de 300 sacerdots i diaques de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebrat al Seminari Conciliar de Barcelona.

"Es compleixen cinc anys –ha dit el Cardenal– de la mort de la nostra germana Rosa Deulofeu, delegada de pastoral de joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona, que va fer un servei molt preuat, molt important. Tots nosaltres la varem conèixer, tots nosaltres la valorem per la seva entrega i el seu amor a Déu nostre Senyor, a l'església, per haver esmerçat tota la seva vida consagrada totalment a l'església i d'una manera especial pel testimo-

ni que va donar en la seva llarga malaltia, oferint-ho tot a Déu per a l'església, per a l'arxidiòcesi de Barcelona i pels joves. Com que han transcorregut cinc anys de la seva mort, que és el període que prescriu l'església que ha de passar abans d'introduir una causa de canonització, l'arxidiòcesi introduirà la causa de canonització de Rosa Deulofeu. Em sembla que pot ser un bon testimoni, si la causa progressa i arriba a bon terme, per als laics i laiques, per als cristians i cristianes, i especialment per a la joventut de les nostres diòcesis". ■

Barcelona, 5 de gener de 2009

Dels seus escrits **RESPONDRE AMB AMOR**

"Estimeu els enemics, feu el bé..." Possiblement aquesta sigui una de les planes més exigents de l'Evangeli, però descriu clarament la vida cristiana: posar-nos sempre de part de l'amor.

"Sigueu compassius com ho és el vostre Pare". No judiqueu, no condemneu... perdoneu. Jesús ens demana com a resposta: estimar encara que sembli impossible i encara que pensem que no serveix de res, perquè no canvia res. Déu meu! On ens posa, en la vida de cada dia, aquest evangeli? Quan no som capaços de conviure, d'acollir l'altre, de comprendre l'altre... quan no suportem que els altres pensin d'una altra manera, quan no sabem treballar junts, quan ens inquietem per tontades, per protagonismes... quan fem del diferent un enemic. Ens posa en l'exigència de l'amor que sent l'altre com un germà i no com un enemic o com un injust. I quan presenciem vertaders atemptats contra la vida? On es posa? En el perdó que restableix, que no dóna pas a l'odi. Però és tan difícil! On s'han de trobar la justícia humana i la justícia de Déu? On s'han de trobar el dolor humà i l'amor de Déu? En la comprensió que ens fa capaços de preocupar-nos més pels altres. En la compassió que dóna pas a l'acció de Déu. En la compassió que consola.

Senyor, sense tu, no podem. Fes-nos forts en la debilitat i el dolor, ajuda'ns a convertir el dolor en força per estimar, que pugui més el teu amor que la nostra irritació.

Rosa Deulofeu

ANY DE SANT PAU A L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

El darrer any de l'aplicació del nostre Pla Pastoral diocesà coincideix amb l'Any de Sant Pau que en clourà el 25 de juny d'aquest any.

Els tres objectius prioritaris del Pla Pastoral són: els joves i la seva incorporació a les comunitats cristianes, l'ajut als matrimonis i les famílies i la revitalització de l'eucaristia dominical, font i culminació de tota la vida cristiana. Els tres objectius tenen un fons i una preocupació comunes: el desig d'anunciar, de viure i d'oferir els homes i dones d'aquí i d'avui la Persona i l'Evangeli de Jesucrist.

En el nostre treball constant de ser testimonis de Jesucrist avui, sant Pau, ens és un mestre i un estímul. Per això em sembla que hem de tenir molt present l'Any Paulí per complir els objectius que s'ha proposat el Sant Pare en fer l'anunci a tota l'Església d'aquesta commemoració.

Aquestes finalitats són sobretot dues. La primera és escoltar Sant Pau com aquell per al qual Crist ho era tot, és a dir, com a místic; com a testimoni incansable missioner i

predicador de Jesucrist per les rutes terrestres que, per terra i per mar, arribaven a tot el món aleshores conegut; com a fundador i pare de noves comunitats cristianes; com a servidor de la comunicació de béns entre les Esglésies locals al servei dels més pobres, i també, com a educador i mestre dels pobles i de cultures diverses. I sobretot com a teòleg i com a testimoni, fins al martiri, del Crist ressuscitat que se li aparegué en el camí de Damasc.

La segona finalitat és ecumènica i ens proposem de viure-la especialment en ocasió de la festa de la Conversió de Sant Pau, el proper 25 de gener, en la culminació de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, comptant amb la col·laboració dels germans de les altres Esglésies i confessions cristianes i de la Delegació Diocesana d'Ecumenisme.

Faig una invitació a les parròquies, comunitats, famílies i moviments a fer un pelegrinatge – sobretot en motiu del proper tems de Quaresma i Pasqua – a set llocs de la

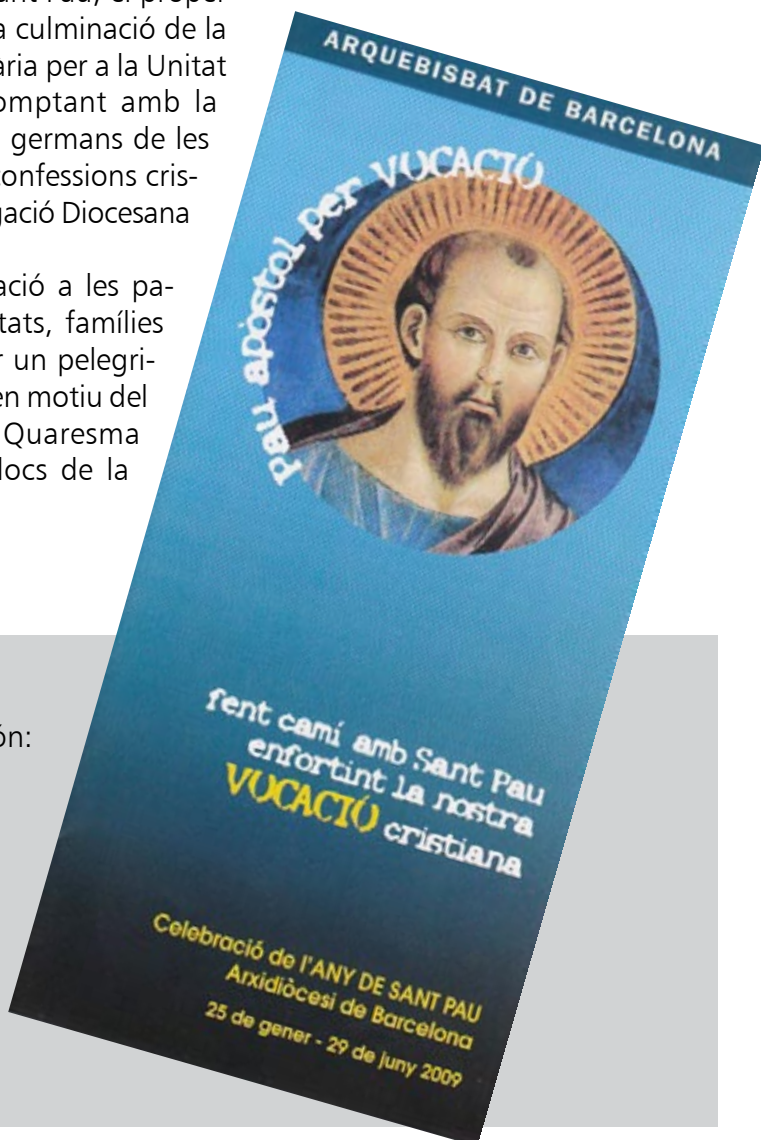
nostra diòcesi relacionats amb sant Pau per revitalitzar la nostra fe i el nostre compromís com a cristians i per a obtenir també el do de les indulgències atorgades per l'Església als qui participin en aquests actes.

Tot això ens ha d'ajudar a unir-nos més a Jesucrist com va aconseguir sant Pau i d'aquesta manera siguem testimonis de l'amor de Déu a tots els germans. ■

Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe
de Barcelona

Aquests set llocs per ordre de com està previst que els visiti el Sr. Cardenal i celebrar-hi l'eucaristia són:

- Catedral
- Sant Pau de Badalona
- Sant Pau del Camp
- Sagrada Família
- Sant Simó i Sant Pau de Mataró
- Església de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau
- Basílica de la Mare de Déu de la Mercè

ESTALVI ENERGÈTIC A DEBAT

PODEM ARRIBAR A PENSAR, ERRÒNIAMENT, QUE LA SALUT MEDIAMBIENTAL ÉS COSA BÀSICAMENT DELS POLÍTICS, MENTRE QUE EL CANVI DEPÈN, I MOLT, DELS NOSTRES HÀBITS I BONES PRÀCTIQUES EN L'ÚS DE L'ENERGIA.

L'estalvi energètic i l'extensió de les energies alternatives té a veure, per un costat, amb el fet que les fonts d'energia fòssils acabaran exhaurint-se en el transcurs d'aquest segle XXI. Una altra variable a favor de la racionalització energètica ve impulsada pel canvi tecnològic, amb una disminució de la demanda energètica afavorida per una nova generació d'electrodomèstics i de llums de baix consum, i per l'abandonament progressiu dels processos de combustió convencionals a favor d'altres fonts de subministrament més netes com ara l'energia eòlica o les plaques solars. Però no tot són bones notícies, ja que, per exemple, des de 1992 el consum energètic a Europa Occidental ha augmentat un 8%, i en els propers 20 anys augmentarà, a escala mundial, un 50%.

Aquesta tasca de reduir el consum energètic no serà fàcil mentre ens trobem immersos en una cultura tecnològica de matriu capitalista que el que fa és intensificar les pautes de consum desmesurat i que es contraposa a una nova cultura que orienta el comportament dels consumidors cap a una major sobrietat en el consum i una major consciència al voltant del desenvolupament sostenible.

L'estalvi energètic, més que plantejar-lo com un discurs filosòfic carregat de bones intencions, cal fer-lo com una oportunitat pràctica que, pel que fa a l'oferta, haurà d'incidir en la reducció de la factura energètica mitjançant polítiques públiques i incentius fiscals a les empreses perquè redueixin les emissions de

diòxid de carboni; i pel que fa a la construcció, haurà d'optimitzar el benestar tèrmic dels edificis i millorar l'aprofitament energètic de les instal·lacions d'il·luminació.

Però el gran discurs de quanta energia es pot estalviar depèn sobretot de nosaltres, consumidors o usuaris finals, que molt sovint no ens adonem de tot el que podem fer.

■ A la llar

El consum energètic d'una llar té un gran impacte en la nostra qualitat de vida i en el pressupost familiar. Per això, quan calgui comprar un habitatge, és molt important demanar informació sobre la qualitat energètica de l'edifici, tant pel que fa als seus components estructurals com als sistemes de climatització i producció d'aigua calenta, i al tractament i eliminació de residus domèstics. A més a més existeix un certificat energètic dels edificis l'objectiu del qual és reduir les despeses de manteniment i de consum i els possibles danys ambientals relacionats amb la seva construcció.

Així mateix, posar finestres dobles o recórrer al doble vidre permet estalviar en un 20% la despesa d'energia, a més d'evitar sorolls exteriors.

■ En la il·luminació

La il·luminació elèctrica significa al voltant del 20% del consum domèstic; i malgrat aquestes xifres, hi ha molt a fer, com ara adquirir nous hàbits o modificar alguns que ja tenim.

La regla d'or és aprofitar la llum natural durant el màxim temps

possible; per això caldrà pensar en les necessitats reals d'il·luminació, ubicant els àmbits d'estudi, treball o major convivència en zones especialment il·luminades. També es pot il·luminar una estança amb diferents grups de llum, per ajustar-la segons les necessitats del moment.

I per evitar el malbaratament, la il·luminació hauria de ser energèticament eficient. És recomanable escollir bombetes de baix consum, ja que, malgrat que inicialment són més cares, l'estalvi de llum supera amb escreix el seu preu, cosa que fa assolir un estalvi de fins a 60 euros al final de la seva vida útil.

■ En els electrodomèstics

Al voltant del 65% de l'energia que es consumeix a la llar prové dels electrodomèstics.

Quan s'adquireix un electrodomèstic és molt important tenir en compte el seu consum energètic, segons la seva capacitat i les seves característiques tècniques. Existeix l'anomenada «etiqueta energètica», inclosa en tots els electrodomèstics, que indica el grau d'eficiència energètica de l'aparell.

Petits consells

- Posar la rentadora o el rentaplats entre les 9 de la nit i les 11 del matí permet un estalvi entre un 2 i un 8% de la factura en relació a la tarifa diürna.
- Utilitzar bombetes de baix consum permet fins a un 80% d'estalvi energètic.
- Utilitzar paper reciclat en lloc de paper verge, fins a un 50% d'estalvi energètic.
- Estendre la roba en lloc d'utilitzar eixugadora permet un estalvi energètic del 100%.
- Tapar les cassoles a l'hora de cuinar i ajustar la mida de la flama, i, en les vitroceràmiques, utilitzar cassoles o paelles més grans que la placa o zona de cocció permet un estalvi energètic fins al 20%.
- Conduir a 90 km/h en lloc de 110 km/h permet un estalvi energètic del 25%.
- Anar amb autobús en lloc d'anar amb cotxe permet un estalvi energètic d'un 80% com a màxim.

Consum segons l'etiqueta energètica dels electrodomèstics

Classe	Consum segons mitjana
A	Menys del 55%
B	Entre el 55 i el 75%
C	Entre el 75 i el 90%
D	Entre el 90 i el 100%
E	Fins a un 10% per sobre
F	Entre 10 i 25% per sobre
G	Un 25% per sobre

Josep Maria Amorós

JORNADA ENTORN DE LA SITUACIÓ ECONÒMICA GLOBAL.

A la recerca d'uns "criteris ètics"

Els dies 9 i 10 de febrer ha tingut lloc, a Barcelona, una Jornada entorn de "La situació econòmica global. A la recerca d'uns criteris ètics", organitzada per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), a través del Seminari de Doctrina i Acció social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral.

La Jornada ha estat presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la FTC, que, en el parlament inaugural, ha ressaltat que "som ben conscients que caldrà pensar en la creació d'una globalització de la solidaritat a escala mundial, però també en àmbits inferiors. És molt necessari que l'austeritat sigui una 'virtut econòmica' que visquem i practiquem tots i no només els sectors més necessitats de la societat i és, també, molt urgent que la solidaritat sigui una virtut practicada per totes les persones, institucions i

societats, com exigència i expressió de la justícia i de l'amor."

La situació econòmica global i la seva crisi ha estat tractada pel Sr. Michel Camdessus, governador honorari del Banc de França, que ha afirmat que aquesta crisi només es podrà superar amb sentit de responsabilitat per part de tothom, amb sentit de solidaritat, amb sentit de ciutadania mundial i en l'horitzó d'aconseguir un únic codi ètic, també a nivell mundial. Per part seva, el Sr. Ricard Fornesa, president de Criteris Caixa Corp, ha insistit en la necessitat de canviar molts comportaments individuals i socials de tipus ètic que incideixen negativament en l'àmbit econòmic i que poden portar a crisis com la que actualment estem patint. El diàleg subsegüent entre els dos ponents i les intervencions dels assistents, entre els quals es comptava el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, ha estat moderat pel Sr. Carlos Losada, director general d'ESADE.

La recerca dels criteris ètics ha estat aprofundida pel Dr. Joaquim Muns, catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona, i el Dr. Antonio Argandoña, professor del

departament d'Economia de l'IESE Business School, que han emmarcat la crisi econòmica actual en la història viscuda des de la Segona Guerra Mundial i han assenyalat la doctrina social de l'Església i una renovació de l'educació a tots els nivells, també en valors morals, com a camins indispensables per a sortir-ne. Ha moderat el diàleg entre els ponents i la intervenció dels assistents el Dr. Ramon Ollé, president executiu de la Business Engineering School La Salle, de la Universitat Ramon Llull.

El cardenal de Barcelona ha clausurat la Jornada agraïnt a tots la participació i expressant el desig que l'aportació de l'Església catòlica sigui ben útil per a superar les greus dificultats del moment present i per a contribuir a iniciar una època millor en la nostra societat.

A la Facultat de Teologia de Catalunya li mou en aquestes ponències l'interès per compartir punts d'anàlisi de la realitat, crear un espai de ponderació ètic, ajudar persones, col·lectius i institucions a construir un món socioeconòmic més just per a tots els homes i pobles de la terra; per a la nostra gent i el nostre país. ■

LA PASSIÓ D'OLESA DE MONTSERRAT

LA PASSIÓ D'OLESA DE MONTSERRAT ÉS UN ESPECTACLE TEATRAL D'UN POBLE IL·LUSIONAT PER CONSERVAR LES SEVES ARRELS, PER MOSTRAR LA CREATIVITAT D'UNA DE LES TRADICIONS MÉS ANTIGUES DINS D'UN FUTUR CANVIANT, AMB UN CONCEPTE QUE VA MÉS ENLLÀ DEL DRAMA SACRE. L'ESPECTACLE DE LA PASSIÓ NO ÉS NOMÉS UNA GRAN REPRESENTACIÓ TEATRAL, ÉS LA FORÇA DELS OLESANS I OLESANES QUE TREBALLEN DESINTERESSADAMENT PER PLASMAR DALT DE L'ESCENARI L'HERÈNCIA DE QUASI 500 ANYS D'HISTÒRIA.

Les primeres notícies documentals de La Passió d'Olesa es remunten a l'any 1538. S'inscriu així en la més genuïna tradició d'arrel medieval. Aquestes manifestacions s'han anat perpetuant al llarg dels segles, no només a Olesa sinó a molts indrets d'Europa.

La Passió s'ha anat modernitzant amb el pas dels dies i s'ha adequat a les exigències actuals dels grans espectacles teatrals. I són els quasi 1.000 col·laboradors els que, amb la seva il·lusió i participació, fan que l'espectacle perduri en el temps i millori any rere any.

El text, que ha estat sempre en català, és obra de Joan Povill i Adserà, poeta i dramaturg olesà, Mestre en Gai Saber, que va actualitzar el text dotant-lo d'una qualitat literària excepcional. La música, del mestre

Josep M. Roma, és tota de factura moderna i contribueix a augmentar la força dramàtica del drama sacre olesà. El 1997, pel 50è aniversari de la seva estrena, va ser interpretada per l'Orquestra Simfònica del Vallès i el Cor Madrigal i es va enregistrar en sistema digital mitjançant equips tècnics de Catalunya Música.

La Passió es representa en un teatre de nova planta dissenyat per l'arquitecte Joan Baca l'any 1987, després que l'incendi de l'any 1983 destruís el teatre on es representava des dels anys 50.

El Nou Teatre de La Passió està format per una sala amb capacitat per a 1.499 espectadors acomodats en una sola planta, a més de la fossa de l'orquestra per a 50 músics. És l'agilitat de l'espectacle un dels trets més destacats de La Passió d'Olesa,

i un dels objectius que guien la posada en escena de l'obra, que es representa en una sola sessió matinal.

El quasi miler de persones que desinteressadament, amb il·lusió i des de l'anonimat, s'esforcen cada any per oferir les representacions, són la prova que La Passió d'Olesa és un esdeveniment social de primer ordre, tal com va quedar demostrat el 16 d'abril de 1996 quan La Passió va batre un rècord d'abast mundial en reunir 729 actors simultàniament en escena. Va ser la primera vegada a la història que en una escena hi intervenien simultàniament tants actors en una representació en un teatre tancat. Aquesta és la constatació d'un fet que es ve produint diumenge rere diumenge i any rere any.

Des de 1987 La Passió aposta per l'art català contemporani amb una línia de cartellisme per a la imatge que representa l'espectacle durant la temporada. Aquest any l'autor del cartell és obra d'en Jaume Muxart. Des de l'any 2007 s'ha apostat per una nova línia de cartellisme creada amb la intenció de complementar la ja consolidada del cartellisme d'autors contemporanis. ■

Dates de representació Temporada 2009

Sessió Matinal de 10:15 a 14h.

MARÇ 1 - 8 - 22 - 29

ABRIL 10 (Divendres Sant) i 19

MAIG 1 (Divendres) i 3

Sessió Tarda de 17:30 a
21:15h.

MARÇ 14

ABRIL 4 i 25

Informació i reserves

Secretaria de La Passió

d'Olesa de Montserrat

C. Anselm Clavé, 109

Apartat de correus 107

08640 Olesa de Montserrat

Telèfon: 93 778 10 09

Fax: 93 778 51 81

Horari: d'11 a 13 h. i de 17 a 21h.

Correu electrònic: info@lapassio.cat

Espai obert

«PAU, APÒSTOL DEL NOSTRE POBLE»

ÉS EL TÍTOL DE L'ÚLTIM DOCUMENT DELS BISBES DE CATALUNYA, QUE FOU PRESENTAT A LA PREMSA EL 21 DE GENER PASSAT A TARRAGONA, EN MOTIU DE LA CELEBRACIÓ EN L'ESGLÉSIA UNIVERSAL D'UN ANY JUBILAR PAULÍ. EN PUBLICAREM ALGUNS FRAGMENTS EN DUES PARTS.

(...) seguir les petges de l'apòstol de les nacions. Jesús va davant nostre, i sant Pau, el gran seguidor del Ressuscitat, ens assenyala el camí del Senyor i del seu Evangeli. Volem, doncs, caminar amb el gran apòstol per les vies del món i pelegrinar espiritualment amb ell cap a Tars, Jerusalem i Roma, enduts per l'amor sobreabundant de Crist i per la pau de Déu «que sobrepassa tot el que podem entendre» (Filipencs 4,7).

(...) La imatge de Pau com a comunicador de l'Evangeli en circumstàncies difícils, personals i col·lectives, ens fa retornar a la reflexió que vam proposar en el nostre darrer document «Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor». Allí dèiem que l'Església es troba en estat de missió i que avui és urgent de portar el missatge de Jesús a tots sense excepció, tant als qui estan adherits a la fe cristiana com als qui, en graus diversos, s'hi mostren propers, o bé com als qui n'estan apartats. Escrivíem: «¿Com

serà possible (la missió) si no tornem de nou al cor mateix de l'Evangeli, si no cultivem una actitud esperançada davant l'actual situació?». Per això oferim ara aquesta reflexió sobre l'extraordinària figura del missioner per excel·lència i apòstol ple d'esperança, sant Pau, aquell que invitava la comunitat de Roma a imitar el pare en la fe, Abraham, aquell que, "esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles" (Romans 4,18).

1. Pau, una vida en Crist

(...) Les paraules de Jesús van arribar al cor de Pau: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» (Fets dels Apòstols 9,4; 22,7; 26,14). Jesús cridava el futur apòstol amb el nom que li havien posat els seus pares, el nom de Saül (Saule, en grec), el primer rei d'Israel, de la tribu de Benjamí com Pau mateix. Llavors, el futur apòstol, il·luminat per una

llum potent, tocat per la gràcia de Déu, va caure a terra. L'home vell havia mort. Pau, a Damasc, va canviar radicalment la seva vida perquè va acollir la llum divina, perquè no va refusar la paraula de Jesús que el sotraguejava interiorment i que el convidava a entrar a la ciutat Damasc, no amb l'orgull del perseguidor sinó amb la humilitat del deixeble. Quan va recobrar la vista, hi veia amb els ulls de la fe. Així ho expressarà en la Carta als Romans: «Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció... els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist» (Romans 3,22.24). Pau entra a Damasc i és batejat. Allí comença la seva història d'amistat amb el Senyor, que creixerà i s'enfortirà fins al final. A partir d'ara, començava a viure l'home nou: «vosaltres... us heu despullat de l'home vell i de les seves obres i us heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu Creador» (Colossencs 3,9-10).

En el cor de Pau, la pràctica de la Llei i de les seves prescripcions minucioses ha deixat pas a un nou coneixement, el coneixement de Crist. Ell és qui dóna la plenitud i el sentit a l'antic fariseu. La vida de

Pau tindrà, des d'ara, un sol nom: Jesús, el Senyor.

A la Carta als Gàlates Pau explica, amb passió i convenciment, que ha estat salvat per la gràcia de Déu, pel pur amor gratuït de Déu. Ell es considera mort a la Llei, és a dir, pensa que la Llei de Moisès ha deixat de ser el centre de la seva vida. I llavors –afirma amb una expressió pròpia d'un místic— va començar a viure «crucificat amb Crist» (2,19). La unió de Pau amb Jesús ha estat talment profunda que ha passat fins i tot pel sentiment de compartir la seva crucifixió. La seva vida no és seva, l'ha posada en mans de Jesús, el seu Senyor; o, millor dit, ha deixat que Jesús entrés dintre d'ell i hi fes estada: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist que viu en mi» (Gàlates 2,20).

Per què aquest abandó tan complet en mans del Crist? ¿No serà

que Pau renuncia a la seva llibertat? Ben al contrari, Pau actua tal com Jesús ha actuat, perquè ha estat transformat en Crist i és Crist qui l'habita. La seva vida ja no li pertany, perquè també Jesús ha decidit que la vida no li pertanyia i l'ha donada generosament: «El Fill de Déu em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Gàlates 2,20). Aquest és el punt de partença, la base sobre la qual Pau s'adhereix a Jesús. La mort en creu del Senyor ha estat un acte suprem d'amor, que l'apòstol viu en primera persona. Certament, la mort de Crist porta la salvació a la humanitat sencera, ja que és per a tots i per a cadascú que Jesús ha donat la vida. Pau és un home agraït i ell, que era tan gelós de les seves opcions personals com a fariseu, deixa de banda les precaucions dictades pel propi jo i afirma amb

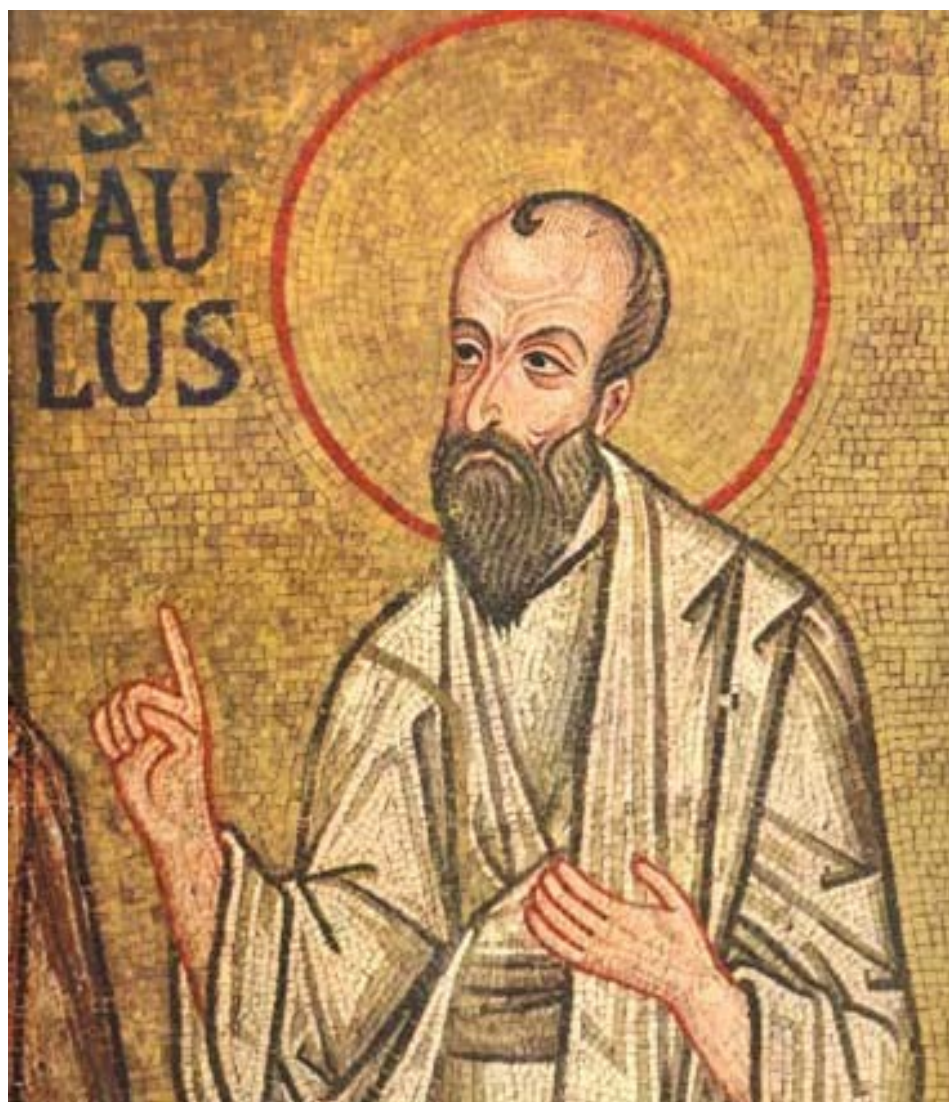
rotunditat: «Jesucrist es va apoderar de mi» (Filipencs 3,12). La fe de Pau és «l'impacte de l'amor de Déu en el seu cor i així aquesta fe és amor per Jesucrist».

2. Pau, cridat a ser apòstol

La crida que Pau va rebre tenia una orientació precisa. Déu li va comunicar que la seva tasca seria anunciar Jesucrist, el Fill de Déu, als qui no eren jueus (vegeu Gàlates 1,16). I ell va acollir aquest encàrrec amb tot el cor i amb tota l'ànima. La seva vida, viscuda en i amb Crist, va ser un buidar-se a favor de l'Evangeli com a enviat, herald a Orient i a Occident. Pau es convertir en missatger d'un anunci: Jesucrist mort i ressuscitat. Per això, en les seves cartes, parla amb gran estima de la seva condició d'apòstol i considera que ell, per damunt de tot, és un «enviat» –això és el que vol dir la paraula apòstol.

(...) Pau és apòstol no per opció o per mèrits propis sinó per la crida amorosa que ha rebut i que l'orienta a una missió precisa: «dur gent de tots els pobles a acceptar la fe» (Romans 1,5). Pau, un jueu convençut de les fronteres ètniques i religioses d'Israel, canviarà absolutament la seva perspectiva. Serà apòstol d'Israel però sobretot l'apòstol de les nacions, aquell que, a imitació del Servent del Senyor profetitzat pel profeta Isaïes, portarà la salvació a l'extrem de la terra (vegeu Fets dels Apòstols 13,47, que cita Isaïes 49,6). Serà un apòstol que caminarà, delerós i diligent, pels camins del món com ho fan «els missatgers de bones noves» (Romans 10,15, que cita Isaïes 52,7).

Tot plegat serà, però, el resultat del do rebut i acollit, un do que fructificarà abundantment en la vida de l'apòstol. En un cert moment de la vida, quan Pau des d'Efes escriu als corintis, esmenta una antiga confessió de fe, que alguns anomenen «querigma de Damasc» ja que podia

haver estat una de les primeres catequesis que Pau hauria rebut com a nou creient en Jesucrist: «Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, s'aparegué a Cefes i després als Dotze» (Primera carta als Corintis 15,3-5). Els Dotze, amb Pere-Cefes al capdavant, són els testimonis oculars que, de manera ininterrompuda, han seguit Jesús durant gairebé tres anys i, després de la passió, han merescut de ser visitats per aquest com a Ressuscitat. Aquesta és la fe de l'Església, que Pau rep i transmet.(...)

3. Pau, mestre dels pobles

Les cartes de Pau són documents preciosos que expressen el pensament i els sentiments, les alegries i les sol·licituds, els projectes i les lluites d'un home que mai no retrocedeix davant allò que ell considera la seva missió apostòlica. I, alhora, les seves cartes són una mena de radiografies acurades de les comunitats que ell ha fundat: unes comunitats engendrades per l'afecte i la constància, per les quals ell ha mostrat una cura paternal i maternal. L'apòstol sempre ha estat disposat a sostenir i a esperonar, a advertir i a ensenyar. Pau és un mestre.(...)

4. Pau, pastor de l'església

La imatge més pròpia que Pau ha escollit per a parlar de l'Església és la de cos de Crist: «nosaltres, que som molts, units a Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres» (Romans 12,5). L'apòstol subratlla que l'Església és la comunitat d'aquells que es reuneixen en nom de Crist, l'aplec dels qui viuen la santedat de fills i l'amor de germans en la plenitud de l'Esperit. Per això, seguint el model d'Israel, Pau entén que dir «església» equival a dir «assemblea del Senyor». En efecte, l'Església és «l'edifici que

Déu construeix» (Primera carta als Corintis 3,9), format per un poble d'homes i dones que, a diferència d'Israel, no pertanyen a cap ètnia determinada. L'Església és dels jueus i és dels qui no ho són. L'Església és formada per persones molt diverses pel que fa a l'origen, a la cultura i a l'estatus social, però aquesta diversitat no els impedeix de formar plegats un sol cos, del qual Crist és «el cap» (Colossencs 1,18).

Alhora, els membres d'aquest cos es pertanyen «els uns als altres» (Romans 12,5), és a dir, ni s'afirmen a si mateixos ni cauen en l'autosuficiència. Ben al contrari, viuen la relació mútua sabent que no han de tenir-se per més del que són: abandonen tota ambició i només els mesura el Senyor, «segons la mesura de la fe» que ell mateix els ha concedit (Romans 12,3). De fet, la unitat del cos humà recorda la unitat de l'Església, cos de Crist, que es forja a partir de la varietat i del caràcter específic dels membres que la formen. El cos humà té molts membres i, malgrat tot, «formen un sol cos». Igualment, explica Pau, «tots nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit» (Primera carta als Corintis 12,12-13). Allò que fa que l'Església sigui un cos, una realitat articulada i en expansió, és la seva vinculació al Crist. La cohesió i l'estimació provenen de l'Evangeli de Jesús, i quan la vinculació al Crist creix i s'enforteix, aleshores la desconfiança es torna confiança i les separacions passen a ser residuals.

D'altra banda, l'Església és rica en dons i carismes. L'Esperit els promou i ell mateix en té cura perquè contribueixin a edificar la comunitat de deixebles del Ressuscitat. Els serveis, en la comunitat, són variats, però tots ells recolzen en Jesús, el Senyor, que "no ha vingut a fer-se servir sinó a servir" (Marc 10,45). Moltes són les obres prodigioses que enriqueixen la vida comunitària

però totes elles provenen d'un sol Déu, el Pare, que no deixa eixorca la seva Església. Escriu Pau: «Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. Els miracles són diversos, però Déu és un de sol» (Primera carta als Corintis 12,4-6). Una mirada retrospectiva cap als dos mil anys que portem de cristianisme mostra que els carismes i els serveis s'han manifestat de manera ordinària i extraordinària en l'Església de tots els temps. Parròquies, congregacions religioses, instituts de vida consagrada, moviments i noves comunitats han estat i són un camp fecund per al creixement del cos de Crist en un temps com el nostre, en què vivim de l'impuls rebut ran del Concili Vaticà II, gran do de Déu a la seva Església, i, en les nostres diòcesis, també de l'embranchida que va suposar el Concili Provincial Tarraconense del 1995.

(...) Ser sant és participar de la santedat de Déu, imitar-ne la seva manera d'actuar, entendre la mesura sense mesura de l'amor de Crist. La santedat es viu, doncs, en comunitat, l'un al costat de l'altre, no l'un ignorant l'altre o malparlant-lo o ferint-lo. La crida a la santedat demana la pregària per l'altre i amb l'altre, perquè el mateix Senyor va dir que seria enmig d'aquells que l'invoquessin plegats (vegeu Mateu 18,20). Pau reprèn i eixampla aquesta paraula de Jesús, i exhorta a pregar junts, «units amb els qui pertot arreu invoquen el nom del Senyor» (Primera carta als Corintis 1,2). I és que la pregària de l'Església traspasa fronteres i agermana llengües i ètnies.

D'altra banda, l'Església és la casa de la Paraula i una gran tenda de fraternitat, viscuda primerament en el baptisme i l'eucaristia. Pel baptisme ens unim a Crist de manera personal, de manera que ell ve i habita dins nostre, com l'Amic que seu a la nostra taula (vegeu Apocalipsi 3,20). A més, configurem la nostra

vida a la seva, en la mesura que morim amb ell i ressuscitem amb ell, és a dir, en la mesura que emprenem una «nova vida» (Romans 6,4). I encara, la vida de felicitat que ara posseïm anticipa i prepara aquell moment en què «Déu serà tot

en tots» (Primera carta als Corintis 15,28). Per l'Eucaristia, entrem en comunió de vida amb el cos i la sang de Jesús, el Senyor (vegeu Primera carta als Corintis 10,14). En la celebració eucarística es fa memòria de l'últim sopar, es recapitula el misteri

de la donació de Jesús, feta una vegada per sempre, i es mira al seu retorn amb esperança. D'aquesta manera el món sencer queda inclòs en el sagrament que refà les forces dels qui caminen i fa besllumar la glòria de la Santa Trinitat. ■

Recursos

Està en funcionament des del novembre passat, en 3 mesos ja l'han visitat unes 35.000 persones i hi ha uns 10.000 jugadors habituals. D'entrada diguem que el títol pot confondre. El joc no és gens perillós i sí molt instructiu, participatiu i sensibilitzador. Què és, doncs, el que és perillós? En aquest joc s'estableix un debat sobre les injustes relacions entre els països rics del Nord i els països pobres del Sud. El que és realment perillós és persistir en aquest abús i silenciar-lo, perquè, com diu molt bé monsenyor Pere Casaldàliga, «amb l'abús i la injustícia, no hi ha pau possible». A poc a poc, els participants del joc aniran entenent que la pobresa i la desigualtat no són casuals, sinó fruit d'unes accions concretes, com l'explotació de recursos del Tercer Món, en benefici de les grans potències.

El joc va destinat a instituts, escoles i col·lectius de joves. Com que les pautes d'entreteniment dels joves han canviat molt en aquests últims anys i és a Internet on concentren bona part del seu temps lliure, Mans Unides ha pensat que els nous formats educatius han d'acostar-se a aquesta realitat. Es pot jugar de forma individual i també col·lectiva. Això permetrà als joves jugar plegats i compartir coneixements. El joc té com a objectiu bàsic despertar el sentit solidari del jugador i fer conèixer les injustícies que, de forma reiterada i silenciada, el Nord comet amb el Sud. Un exemple: entre les respostes trobem dades tan sorprenents com ara que un dels països més fèrtils del món, Etiòpia, pateix fam severa, perquè tot el territori agrícola està ocupat pel monocultiu de la soja, en benefici de les potències que l'exploten. Naturalment,

el jugador, amb respostes com aquesta, i moltes més de similars, descobreix una realitat que potser desconeixia. El joc proposa alternatives al sistema seguint la línia dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, aprovats per l'Assemblea de l'ONU l'any 2000, amb la meta d'aconseguir-los el 2015. Aquests 8 punts són els següents:

1. Eradicar la pobresa extrema i la fam.
2. Aconseguir l'ensenyament primari universal.
3. Promoure la igualtat entre els gèneres i l'autonomia de la dona.
4. Reduir la mortalitat infantil
5. Millorar la salut materna.
6. Lluitar contra la sida, el paludisme i altres malalties.
7. Garantir la sostenibilitat del medi ambient.
8. Fomentar una associació mundial per al desenvolupament.

Propòsits que signifiquen, per exemple, fomentar sistemes comercials no discriminatoris, és a dir, d'igual a igual; un accés als medicaments genèrics, sense aquests creixents obstacles de les patents farmacèutiques, que semblen més importants que les mateixes vides humanes; estratègies per generar treball digne productiu i sostenible, i, finalment, una progressiva condonació del deute extern, fins a la total cancel·lació. Perquè... si hem de ser justos, ens hauríem de preguntar: Qui està en deute amb qui? Ells amb nosaltres o nosaltres amb ells? Un bon motiu per reflexionar... tot jugant a aquest joc, l'únic perill del qual és obrir-nos els ulls. ■

Elaborat per l'equip de comunicació de Mans Unides, aquest joc «on-line» el podem trobar a www.unjocperillos.org o www.unjuegopeligroso.org. Endinsa't-hi per trobar quins són els seus «perills».

Dones en camí

Autora: Marta Nin
Publicacions Abadia de Montserrat
Col·lecció: El Gra de Blat
128 pàg.

La violència a la Bíblia

Autor: Armand Puig i Tàrrach
Publicacions Abadia de Montserrat
Scripta Biblica
296 pàg

L'Església catalana durant el franquisme, 1939-1975. Vol 3

Autors/es: Jordi Figuerola | Isabel Juncosa
Editorial Claret
220 pàg

Dones en camí és un conjunt de relats al voltant de quinze dones diferents, esmentades en algun passatge dels Evangelis. L'autora recrea lliurement la vida d'aquestes dones en el marc de la Palestina de fa dos mil anys. En un moment determinat, un home en el qual s'intueix la presència del segrat es creua en el camí de cada protagonista i, trencant esquemes convencionals, transforma la seva realitat vital. Aquest home es diu Jesús de Natzaret. Marta Nin (Barcelona, 1971) és traductora i intèrpret. Viu a Roma, on també fa de corresponsal de diferents mitjans de comunicació. Està casada i té dos fills.

La violència a la Bíblia. La violència és un tema de gran actualitat. I ho fou també per als diversos autors dels llibres de la Bíblia, que n'ofereixen un ric ventall de postures. La revelació judeocristiana no fa diferències entre el Déu que preserva de la mort Caïn, i el Déu que no estalvia de la creu el seu propi Fill.

L'Església catalana durant el franquisme, 1939-1975. Vol 3
Des del «nacionalcatolicisme» fins als aires de l'aggiornamento del concili Vaticà II, des dels capellans addictes al règim victoriós fins als rectors de parròquies i a les comunitats de religiosos que obriren els seus locals per a la cultura catalana i per a les reunions clandestines dels opositors al dictador, hi ha hagut un llarg, difícil i penós trajecte, que hem volgut esbrinar en aquestes cròniques dels bisbats de Catalunya. Hem cregut que valia la pena conservar la memòria històrica dels anys de la dictadura franquista com a contribució a l'estudi de l'evolució del sentiment i de la vivència religiosa de la gent del nostre país. No es tracta d'un relat minuciós i exhaustiu sobre l'evolució de la L'Església catòlica catalana durant el franquisme (ens manca encara perspectiva històrica), sinó d'una primera aproximació i d'una recollida de dades que pugui ajudar més endavant a una recopilació més completa i definitiva. La nostra història no pot ser entesa plenament sense conèixer l'evolució del fet religiós en la nostra societat, i, per tant, en els bisbats de Catalunya.

Enllaços

Església

Arquebisbat de Barcelona
Conferència Episcopal Tarraconense
Conferència Episcopal Espanyola
Santa Seu

Bíblia

Bíblia Catalana Interconfessional
www.biblija.net

Notícies

Revista Ecclesia digital
Flama, agència cristiana de notícies
ZENIT, agència de notícies

Informacions varies per Setmana Santa

www.lapassio.com
www.lapassio.org
www.lapassio.net
www.laprocesso.com

Altres

www.sodepau.org
www.drapart.org
www.temesdavui.org

Pels joves

Aquí teniu un blog que té molt per pensar, escoltar, mirar...? Entreu a **finestrajove**. Si no heu entrat mai, crec que us agradarà. L'adreça del blog és:

<http://finestrajove.wordpress.com/>

Pàgina web internacional dels Nois per la unitat. Trobaràs molts racons amb coses interessants: projectes, experiències, activitats...